

MEGHÍVÓ

MUNKAKONGRESSZUS

Szeretettel meghívjuk lelkipásztorainkat és gyülekezeteink képviselőit az év végi munkakongresszusra, amelyre **december 6-án** kerül sor a **szilágyperecseni magyar baptista imaházban**, 10 órai kezdéssel.

Célunk: megismerni az új működési alapszabályzattal, azt helyesen értelmezni és annak alapján és azzal összhangban egy részletes belső szabályzatot kidolgozni. Természetesen, folyó ügyekkel is foglalkozunk röviden. Imaáhitattal kezdünk és igei üzenettel távozzunk.

A gyülekezetek küldötteinek száma a tagok számától függ: 21-50 tag után 1 küldött, 51-100 tag után 2, 101-200 tag után 3, 201 tagtól feljebb minden megkezdett 100 tag után 1 újabb képviselő. A leánygyülekezetekben levő tagok számát az anyagyülekezetekéhez számítjuk, és az így kapott összlétszám szerint állapítjuk meg a küldöttek számát.

Gergely István elnök, **Dr. Kovács József** főtitkár

Kárász Izabella

Csak haladj!

Az útról
letérni
nem szabad.
Szépen,
csendesen
haladj!

Ne szólj így:
nem jó már,
elmegy a
forró nyár
és ősz köszönt
meg tél.

Ne félj!

Te csak
az útról
le ne térij!
(1989)

A szenvedés az élet velejárója

Mire az olvasó elé kerülnek ezek a sorok, a parkokban, kertekben már csak elsárgult és rozsdabarna levelekre léphetünk. Az őszi szél már csak a fák lombtalan koronáját tépázza, és jártunkban-keltünkben az ólom-szürke légből hideg esőcseppek verődnek arcunkba. A szomorkás, lehangelő természet által rajtunk is az elmúlás, a szenvedés gondolata lesz úrrá. Az ige jut eszembe: „az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig” (Róm 8:22).

Miért van szenvedés, annyi nyomorúság? Gondolataim tovább peregnek, és a próbák idejére emlékezem: feleségem betegsége (négy műtét két év alatt), a vele járó sok fájdalom, és küzdelem. Majd embertársaimra, hittestvéreimre gondolok, akik ugyanúgy ki vannak téve

a szenvedés különböző formáinak, amelyek alól talán senki sem mentes.

A szenvedés egyetemes dimenziója

Az egész teremtett világ egyetemben sóhajtozik és nyög. „Ha Isten a szeretet Istene, akkor miért engedi meg, hogy teremtményei szenvedjenek?” – ez a kérdés gyakran elhangzik az emberek ajkáról. Isten egy csodálatos eszményi világot teremtett, benne a teremtés koronájával, az emberrel, akinek hatalmat adott, hogy uralkodjon a teremtett állatvilágon és a földet hajtsa birodalma alá. Isten szabad akaratlaan ruházta fel, de az ember olyan útra lépett, amely Istentől eltávolodott. És aki Istentől eltávolodik, az nyomorúságba kerül. A bűneset előtt nem volt szenvedés, sem fájdalom, sem halál. A Sátán (ördög), az ősi ellenség (diabolos = szédobáló, átdobáló, átejtő, elámító) romboló

munkája eredményes lett az ember által, aki engedetlené vált Isten parancsa iránt és elbukott. „Egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál” (Róm 5:12). Azóta mi emberek – hívők és hitetlenek egyaránt – ebben a bukott világban élünk, amelyhez hozzátartozik a szenvedés, valamennyi általunk is jól ismert megnyilvánulásában.

Az egyéni szenvedés megmagyarázhatatlan marad számunkra. Miért megy egyeseknek jól, míg másokat nyomorúság és betegség sújt? A hívő embernek gyakran többet kell szenvednie, mint a hitetlennek (Zsolt 73:3-5). Ha Isten vonalán akarok maradni, szembekerülök a világ vonalával. Ez elkerülhetetlen, ha meg nem alkuszom: „a világon nyomorúságok van, de biztatok: én legyőztem a világot” – hangzik az Úr Jézus bátorító szava.

(folytatás a 3. oldalon)

GYŰJTÉS a szalárdi öregotthon megvásárlására

Kegyelmes Istenünk úgy rendelkezett, hogy a szalárdi öregotthon telke és épülete eladó legyen. Államunk törvényei szerint a tulajdonjogát oda ítélték a volt tulajdonosoknak. Ők pedig áruba bocsátották és először nekünk kínálták fel. Ha a szövetségünk nem vásárolja meg, akkor másnak adják el.

Szövetségünk tanácsa – az alább következő tényeket mérlegelve – egyöntetűen támogatja a munkakongresszus döntését, hogy a szalárdi öregotthon legyen megvásárolva és az európai normák szerint továbbfejlesztve:

- 1) erkölcsi és anyagi felelősséggel tartozunk a szalárdi öregotthonban gondozott idősök iránt,
- 2) folytatni kívánjuk karitatív szolgálatunkat az említett korosztály felé,
- 3) a tulajdonjog alapján jelentős uniós pénzügyi támogatást pályázhatunk meg az idén,
- 4) a pályázat elnyerése révén nagyarányú korszerűsítési és bővítési munkálatokat végezhethünk el, és ezáltal
- 5) az intézmény befogadó képességét 60 szegény, vagy jobb módú gondozottra növelhetjük,
- 6) a Filadelfia Noom Alapítvány képességeihez mérten beszáll a megvásárlás költségeibe,
- 7) a hiányzó összeget igen előnyös körülmények közt kölcsön vehetjük.

A Biblia szerint minden kölcsönt meg kell adnunk a maga idejében. Ezért hirdetünk meg két évre szóló gyűjtést, amely során a gyülekezeti tagoknak évente 75 lej kellene adniuk a tárgyalt célra – a már gyakorolt helyi és szövetségi adakozásokon felül. Az így összegyűjtött összegeket szövetségünk irodájában veszik át a rendeltetésének megjelölésével.

* Az erre a célra nyitott bankszámla: Conv. Bis. Creşt. Bapt. Magh., Cont BCR Oradea, RO89RNCB0032015355890008.

Ezzel párhuzamosan külföldi támogatókat is keresünk, hisz nemcsak a vásárlásra, hanem az átíratásra, a pályázati díjra is kell gondolnunk.

További részletekről bővebben hallhatunk a legközelebbi munkakongresszuson Szilágy-perecsenben, december 6-án.

A Szövetség Tanácsa

A kastély főbejárata

A kastély kert felőli látképe

A szenvedésről

(folytatás a címloldalról)

Vannak olyan szenvedések, amelyekbe nem kerülhet a hívő ember, például az olyan bűnök következményeként, mint a gyilkosság, lopás, részegség, sikkasztás. Másrészt meg bizonyos szenvedéseket a hitetlen ember nem ismer, mint például szenvedni Krisztus bizonyágtételéért, vagy Isten országáért.

A szenvedés az élet velejárója – van értelme és célja.

Egyéni szenvedésnek, nyomorúságnak van értelme és célja. Isten ezáltal formálni, átalakítani akarja jellemem, tökéletessé akar tenni. Éppen ezért a hívő ember nem perel Istennel, nem vádolja Istent a bajokért, betegségért, az őt ért próbákért, inkább erősen belekapaszkodik (Zsolt 73:23-24,26).

A szenvedés elfogadása nem beletörődés valamibe, hanem Isten ajándéka, Pál apostol szerint – kegyelem (Fil 1:29), – amit elcsendesedve, hálaadással fogadok. Ha ezt teszem, akkor fogom megérteni, mit akart Isten ezáltal elérni az életemben. Így számomra, Isten kezéből a szenvedés áldott nevelőeszköz lesz, mint Ezékiás király számára is volt, ami egyben a bűntől való tisztulást, szabadulást is jelentette: „Bizony, javamra vált a nagy keserűség. Hiszen megmentettél az enyészet vermétől, és hátad mögé dobtad minden vétkeket.” (Ézs 38:17, 1Pét.4:1).

A szenvedéstől az Úr Jézus sem volt mentes.

Megdöbbenve olvasom a Zsid 2:10, 5:8-9 igeverseket: „mert az volt méltó Istenhez, ...üdvösségük fejlődését szenvedések által tegye tökéletessé, ...jöllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmisséget, és miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki.” A világmindenség teremtetője és mindenható Ura, a végtelen, örök Isten az idő és tér korlátai közé zárhatja önmagát és aláveti magát az általa teremtetett fizikai törvényeknek, és az hogy Fiában emberre lett, a szenvedéseknek számunkra ismeretlen dimenzióját jelentette. Járja az engedelmisség útját, mint „fájdalmak férfja és betegség ismerője”, vállalva a szenvedést amely kereszthalálában csúcsosodott ki. Az ember Isten iránti engedetlensége által a szenvedések özönét zúdította önmagára, megváltó Urunk szenvedésekben való engedelmissége pedig – amiben tökéletességre jutott –

örök üdvösséget szerzett mindazoknak, akik engedelmeskednek neki. Micsoda ellentét! Neki engedelmeskedni alapján véve azt jelenti, hogy hinni öbenne, de önmegtagadást, keresztvállalást, állhatatosságot is, elszakadást minden tisztátalantól (2Kor 6:17), jót tenni, amikor alkalom adódik rá.

Mindezek jelenthetnek sokszor szenvedést is számunkra: „...ha vele együtt szenvedünk, vele együtt meg is dicsőülünk” (Róm 8:17). Vállaljuk a szenvedést! Pál apostol szavai mint drága hitbeli bizonyosság hangzik felénk: „mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghöz, amely láthatóvá lesz rajtunk” (Róm 8:18). Ő örülni tudott a szenvedéseinek (Kol 1:24) és megtapasztalta, hogy a vigasztalás Krisztusban egyenes arányban van szenvedéseivel, amit Krisztus testéért, az anyaszentegyházért vállalt: „mert amilyen bőséggel részünk van a Krisztus szenvedéseiben, Krisztus által olyan bőséges a mi vigasztalásunk is” (2Kor 1:5).

Istennek mindig van valami célja azzal, ha próbát, betegséget enged meg és szenvedésben van részünk. És amikor ez bekövetkezik az életünkben, akkor azonnal az Úrhoz kiáltunk, hogy vegye el a próbát rólunk, adjon minél előbb gyógyulást. Rendjén is van ez így. „Szenved-e valaki közöttetek? Imádkozzék!” (Jak 5:13). Igei tanács és tesszük is ezt. Sokszor azonban nem az a legfontosabb, hogy felépüljek a betegségemből, hanem az, hogy mennyei Atyám elvégezhesse bennem azt, amit a betegség vagy próba által tud nálam elérni. Nem az a fontos, hogy mi történik velem, hanem az, hogy hogyan fogadom el azt, ami történt. Ha beletörődök – mert úgysem tudok változtatni rajta – akkor nem dicsőítem mennyei Atyámat. Viszont, ha hálaadással veszem, mint Isten kezéből, akkor rám nézve is megvalósulnak az ige szavai: „íme, áldásul volt nékem a nagy keserűség...” (Ézs 38:17a, Károli f.).

Tud-e rólam Isten, törődik-e velem?

Gyakori kérdések ezek a nehéz időkben. Próbálok ezekre válaszolni. Hiányzott-e Isten, amikor egyszülött Fia a pusztában és a Gecsemáné kertben tusakodott? Hiányzott-e amikor Jézus meghalt a kereszten? Hiányzott-e Isten, amikor 5000 anabaptistát kivégeztek,

mert nem adták fel hitbeli meggyőződésüket (a bemelegítést illetően)? Hiányzott-e ő a holokauszt idején? Hiányzik-e ő a rákosok kórterméből, vagy betegágyunk mellől? Vajon nincs-e ott azok mellett, akik a jelenben mártírhalt szenvednek Krisztus vallástételéért?

Ha hiányzott, és ha ma sem törődik velünk, akkor nem várhatunk tőle gyógyulást, szabadulást, reményt, vagy vigasztalást, míg a halál árnyékának völgyében zárandokolunk. Azáltal, hogy feltámasztotta a halálból a keresztre feszített Jézust, Isten egyszer és mindenkorra mindenkinek tudtára adta – aki akarja hallani – hogy ő jelen volt Fia szenvedésekor és halálakor. Isten jelen volt a múlt mártírjainak halálakor és jelen van minden szenvedő gyermeke életében. Ő ott van melletted betegségben és vigasztal bajaidban. Melletted áll a mindennapok zaklatásai közepe és erőt ad kiállni a próbákat, segít hordozni a kereszted. Bízd rá magad!

Isten gyermekeinek az a tudat ad vigaszt és reménységet, hogy a szenvedésnek egyszer vége lesz. Ő majd „letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak” (Jel 21:4). Az első elmúltak, és Isten újjáteremtett világában nem lesz többé szenvedés. És addig? Vállalnunk kell azt, amit Isten ígéje pillanatnyinak és könnyűnek nevez: „Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók” (2 Kor 4:17-18).

A szenvedés attól lesz nehéz, vagy könnyű, ahogyan elviseljük. Amit szívesen vállalunk és hálaadással veszünk, az könnyű. Amitől mielőbb szabadulni akarunk, letenni, túl lenni rajta, az nehéz. Ne feledjük, szenvedés nélkül nincs dicsőség, harc nélkül nincs győzelem, kereszt nélkül nincs korona! Nézz velem együtt a LÁTHATATLANOKRA!

„Végig megálld a nagy tusát, erőt Urad, a Krisztus ád. Nyerd el, mit félre tett neked, a koronát, az életet.”

KATONA JÁNOS LP.

Székelyföldi gyülekezetek hálaadó napja

Szeptember 14-én egy csoporttal Erdőszentgyörgyről siettünk, hogy részt vegyünk a székelyföldi missziókerület hálaadó ünnepén a Hargita Keresztyén Központban.

Érkezésünkkor már zsúfolásig tele volt a kápolna hálás szívű tanítványokkal. Borzási Dávid (orgonával) és Péter (gitárral) vezették a dicséret szolgálatát egész napon át.

Kiss Zoltán testvér, a missziókerület titkára üdvözölte az ünneplő gyülekezetet és egyben ismertette a hálaadó ünnep tervezetét Borzási Gyula testvérral együtt. Külön köszöntés hangzott el Miss Margaret Robinson misszionáriusnő felé, aki azon fáradozik most, hogy a táborban elkészüljön az idősök otthona.

Az imaáhitat alkalmával Joó Sándor Gagy helységből, Lázár Ede Csíkszeredából, és Györfi Elek Tóbiás (a baróti körzet meghívott lelkipásztora) szolgált.

Kelemen Sándor marosvásárhelyi lelkipásztor a 116. Zsoltár alapján hirdetett ígét: „Mivel fizessek az Úrnak minden jótéteményéért?” Háládatosságunkat kifejezhetjük hűséges Istenünk iránt abban, hogy kedvében járunk, neki élünk (8-9.v.), hirdetjük az Úr jóságát, kegyelmét a nép és a gyülekezet előtt (19-20.v.), valamint emlékezünk folyton az ő nagy tetteire. A hálaadás egyben ünneplés az Úrnak, az Úrral.

Hargita tábor, az épülő idősök otthona

Az igehirdetés után úrvacsorához járult a testvériség. Tötös János és Sallai Jakab lelkipásztorok szolgálataikban hangsúlyozták, hogy az úrvacsora a hálaadás pohara és hogy milyen elragadó lesz az, amikor mind együtt leszünk a mennyországban a nagy égi asztal körül. Örömről szólt, hogy gyűjtést rendezhettünk a tábor területén épülő Eben-Haezer Idősök Otthona javára.

A déli szünetben elfogyasztottuk a számunkra elkészített finom ebédet és kávé, és igen kedves találkozások, és beszélgetések után 3 órakor kezdetét vette a délutáni hálaadó istentisztelet, amelynek keretében a székelyföldi bibliaiskola tanérvnyító szolgálataira került sor.

Az emelvényen Borzási Gyula missziókerületi elnök, aki a bibliaiskola igazgatója és János Csaba a bibliaiskola egyik tanára, a Kovásznai Gyülekezet és Körzet lelkipásztora foglalt helyet.

Ahogy drága Megváltónk is hálát adott a tanítványaiért, mi is hálát adtunk a tanítványokért, akik itt készülnek a szolgálatra, és a tanárokért is, akik a felkészítésben fáradoznak. A diákok és a tanár testvérek előre jövetele után a közösség nevében Lázár Ede csíkszeredai gyülekezeti elöljáró, egyetemi tanár imádkozott. Az ifjúsági szolgálatok keretében a diákok közül Mezei Sándor Marosvásárhelyről, Máté Imola és Veress Ildikó Székelyudvarhelyről tettek bizonyosságot. Borzási testvér ismertette a testvérekkel az iskola programját és azt is, hogy Tötös János testvér átadta a tanítás szolgálatát (az Ószövetségi bevezető tantárgynál) Sallai Jakab testvérnak, aki a nagyváradai Teológiai Fakultáson is tanít.

Az igehirdetésben János Csaba testvér, mint egy csodálatos folytatásaként a délelőtti igehirdetésnek a Zsolt 51:18-21 alapján az Isten előtti kedves áldozatról beszélt: „a töredelmes lélek a legjobb áldozat. Ó Uram, tégy jól kegyelmeddel a Sionnal, tégy jól a székelyföldi hívő emberekkel! Hozz lelki ébredést gyülekezeteinkbe, otthonaikba, népünk közé!”

Az igehirdetés után a Borzási Gyula testvér hívogatására néhányan átadták életüket az Úrnak. Valóban a Krisztus evangéliuma áldásának teljességével térhettünk haza otthonainkba. Az Úr legyen minden dicsőség!

TÖTÖS JÁNOS

Hargita tábori kápolna

Nagybányaiak missziója Újvidéken

Az év elején felillant annak lehetősége, hogy gyülekezetünkben egy kisebb létszámú missziós csoporttal a Vajdaságba látogassunk. A nyár derekán ez a terv egyre inkább körvonalazódott és lényeges fordulatot vett az által, hogy Nyúl Zoltán tv. a Bácskossuthfalva-i Baptista Imaház lelkipásztora konkrét meghívást intézett gyülekezetünkhöz. A meghívó szerint egy nagyobb létszámú ének-zene csoportra gondoltak, amely felvállaljon egy több napos koncertsorozatot Észak Bácskában. A pontos dátum egyeztetése után elkezdődtek az előkészületek.

Szeptember 4-én éjjelben indultunk az imaház udvaráról s másnap 5-én kora déli órában érkezünk meg a Kossuthfalvi Baptista Missziós Központba. Eredetileg úgy volt, hogy aznap délután lesz az első koncertünk ott a missziós központban, de indulásunk előtti órákban kaptuk az értesítést, hogy Pacséron elhunyt egy testvérnő s vegyünk részt a temetési szertartáson. Így történt az, hogy érkezésünk után nem sok időnk maradt a pihenésre, máris indultunk a néhány kilométerre lévő faluba, ahol a gyászistentiszteleten szolgált úgy a fúvóska, énekkar, mint lelkipásztorunk Kovács József tv. igehirdetéssel. Nem sok időnk maradt az esti koncertre való felkészülésre. Ugyanis saját hangosító

berendezéssel és felszereléssel indultunk útnak s ezt használtuk úgy a szabadtéri mint a benti alkalmakra.

Az első program szerinti szolgáltunk tehát 5-én, pénteken este 6 órakor kezdődött a Kossuthfalvi Missziós Központ udvarán, egy nagyon barátságos és csendes környezetben. Az általunk elkészített program első része volt a tulajdonképpeni koncert. Ez öt énekcsoportból állt, amelyek három-három éneket foglaltak magukba. Az egyik ilyen csoport a nagykórus tagjaiból álló kamarakórus adta elő. Az énekek közt egy-két vers és bizonyosságtétel hangzott el. A fúvóska minden alkalommal a kezdést megelőző percekben a gyülekezet előtt vagy a város főterén szolgált.

Szombat reggel a lelkipásztorunk és a két karmester (Bányai Ferenc és Bogya József) beutaztak egy közeli városba, Topolyára a körzeti RTV stúdióba egy interjú készítésére. A nap többi részében egy nagyon jól megszervezett kiránduláson vettünk részt. Különös élményt nyújtott Szabadka város megtekintése és a Nyúl Zoltán tv. szakszerű idegenvezetői szerepe. Ezt a napot Csantavéren zártuk a Baptista imaházban megtartott koncerttel.

Vasárnap reggel zsúfolt programnak néztünk elébe. Délelőtt 10 órától a Pacséri Református Templomban egy

ökumenikus tanévnyitó istentiszteleten vettünk részt. Erre az alkalomra egy teljesen más programmal készültünk. Az alkalomhoz megfelelő énekek, versek és igehirdetés hangzott el. Itt szolgáltak gyerekeink is akiket szüleik magukkal hoztak erre az útra. Ebéd után indultunk is Szabadkára ahol a városháza dísztermében tartottuk meg utolsó alkalmunkat. Maga a helyszín számunkra lenyűgöző volt. Mintha a magyar történelem kis szentélyébe léptünk volna be. Az ablakokban látható üvegfestészet a történelmünk nagyjait (számszerint 19-et) eleveníti meg, Árpád honalapítótól Kossuth Lajosig. Innen az esti órákban már hazafelé vettük utunkat.

Sok szép élményben volt részünk, de mindennek felett a legnagyobb örömet okozta számunkra az a megtapasztalás, hogy az emberek vágnak Isten ígéje iránt, nagy figyelemmel hallgatják, szinte szívják magukba annak üzenetét. Egy másik megtapasztalás, hogy mennyire fontos jól megszervezni (összeállítani) az igehirdetést megelőző ének-zene részt, hogy az ne leragassza a jelenlétet, hanem felhangolja, átvezesse az utána következő igei üzenetre.

Úgy a kellemes élményekért mint a szolgálat lehetőségéért az Úr legyen a dicsőség!

MÁTIS CSABA

Szabadkán, a városháza dísztermében

Szalárdi hírek

Igen mozgalmas és áldásos Nyarat hagyunk magunk mögött. Kiemelkedő és öröndetes eseményekről számolunk be röviden.

Gyermek-bibliahét

Imával, böjttel, meghívók rajzolásával, kiosztásával és nagy várakozással készültünk a nyári gyermek-biblia-hétre, amit immár sorban másodjára tartottunk meg július 21-27 között. Ez évben segítettek amerikai testvérek, a teológusok közül Deák Zsolt és Dóczi Tibor, valamint Meleg Adina-Márta gyermektanító Nagyváradról és a helyi gyülekezet fiataljai, tanítói. Községünk magyar gyermekeinek több mint 80 százaléka eljött, minden nap 115-130-an vettek részt.

A záró ünnepség vasárnap délelőtt volt, amikor különleges istentisztelet volt a gyermekek szolgálatával, diavetítéssel, rendhagyó igehirdetéssel. Ez alkalomra elkísérték a gyermekeket a szülők is. A végén emlékképet és egy-egy kis bibliai könyvet kaptak a résztvevők.

Ifjúsági evangélizáció

Ugyanezen a héten csütörtöktől vasárnapig ifjúsági evangélizációt tartottunk esténként. A szervezésben kértük Veress Efraim érszöllősi lelkipásztor segítségét, aki minden alkalommal jelen volt. Csütörtökön Balla Frigyes, majd az azt követő két este Novák

Zsolt és a záró istentiszteleten Veress Efraim evangélizált. A közös éneklésben a helyi fiatalok frissen alakult ének-zene együttese segített, valamint szombaton és vasárnap Kolozsvárról a Kvint együttes szolgált. A megtéréstől és az egyháztól való szakadás miatt, több vágyakozó fiatal nem engedtek el a szülők, ennek ellenére a nyáron három nem gyülekezetünkben felnőtt fiatal döntött Jézus mellett, igaz csak egyiket nem gátolják a gyülekezet és az ifjúsági alkalmak látogatásában.

Újszövetségi bemerítés

Augusztus 3-án örömnépe volt gyülekezetünknek, amikor 10 fehér ruhás hallható és látható bizonyosságának örülhettünk. Igét hirdetett Bándi Sándor lelkipásztor, a bemerítést Nagy István szalárdi lelkipásztor végezte. Özv. Bălăian Irma már gyermekkorában érezte Isten megtérésre hívó szeretetét, járt a síteri baptista imaházba, de a szülők, majd a hitetlen házasság meggátolta. Tíz éve szívmitéte előtt fogadást tett az Úrnak, de férje haláláig (kb. fél éve halt meg) nem vállalta. Most 76 évesen ugyan, de örömmel és békességgel engedelmeskedett Jézus parancsának. Hbian Cornelia katolikus családból származott. Már egy néhány éve ritkán ugyan, de látogatta alkalmainkat. Vallomása szerint szerető testvérekre talált közösségünkben, és a télen eldőlt szívében, hogy mindenestől átadja

életét Istennek. Gergely Beáta, Szabó Lea, ifj. Elek Béla, Mierluț Gedeon, Elek Gergő, Mihancea András Zsigmond, ifj. Elek Zoltán és ifj. Elek András a gyülekezetünkben nőttek fel és a közelmúltban nyertek új életet. Vezesse Isten őket a megszentelődés útján, és tegye áldott eszközeivé mindnyájukat! Délután aratási ünnepélyt tartottunk.

Látogatás Nagybányán

Június 26. és július 4. kötött 19 gyermekkel és tinivel a Hargitai Keresztyén Táborban voltunk, ahol többek között a nagybányaiakkal is találkoztunk. Kovács József a hét felelőse meghívott bennünket a fiatalokkal a körzetükbe. Ennek a meghívásnak eleget téve mentünk nagy örömmel szeptember 21.-22. Nagybányára kísérő felnőttekkel együtt 30-an. Szombat este közös ifjúsági órát tartottunk, vasárnap csoportos énekléssel, bizonygatótellekkel (két fiatal kivételével mindenki bizonyosságot tett) és igei üzenettel szolgáltunk délelőtt és este a nagybányai gyülekezetben, délután a két istentisztelet között Koltón.

Korábban 8 évet szolgáltam e körzetben, és ezért nekem sokat jelentett találkozni szeretett testvéreimmel. Visszaemlékeztünk, hogy ezelőtt négy éve kísérték el több mint százan az új szolgálati helyemre, Szalárdra.

NAGY ISTVÁN *lp.*, Szalárd

A képen láthatók (balról jobbra): Bándi Sándor lelkipásztor, Gergely Beáta, Szabó Lea, Hbian Cornelia, Bălăian Irma, Nagy István lp. Hátsó sor: ifj. Elek András, Mihancea András, ifj. Elek Zoltán, ifj. Elek Béla, Mierluț Gedeon és Elek Gergő.

Tanévnyitó a Teológián

Október 5-én a nagyvárad gyülekezet vasárnap délutáni istentiszteletének keretein belül megtörtént a Teológiai Fakultás 2008-2009-es tanévének ünnepélyes megnyitója.

A hallgatókat éppen úgy, mint a Gyülekezet tagjait és vendégeit szeretettel köszöntötte Dr. Giorgiov Adrián lelkipásztor, a Teológia dékánja. Az új tanévben a következő fiatalok fogják látogatni az előadásokat: Dóczi Tibor, Szabó Szilárd, Deák Zsolt és Tencuț Zoltán harmadévesek, Tóth Róbert, Vajda Miklós, Rusu Sándor és Petyár Lóránt első évesek. Az első évesek közül Tóth Róbert nappali, míg

Vajda Miklós, Rusu Sándor és Petyár Lóránt levelezési tagozaton folytatják tanulmányaikat.

A hallgatók közül a harmadéves Tencuț Zoltán bizonyágtevésében hálát adott Istennek a tanulás lehetőségéért, majd Fazakas György testvér a tanári kar nevében kívánt sok erőt a munkához, s a Kol 3:23-24 versei alapján buzdította a fiatalokat a szolgálatra. Ugyancsak Istent dicsőítő szolgálatot végzett a gyülekezet férfikara, amelyben a teológus fiatalok is tevékenykedtek.

Igei üzenetet Bálint Pál testvér, Szövetségünk oktatási alelnöke tolmácsolt Jn 17:15-21 verseit olvasva fel. A megszentelődés fontosságát. hangsúlyozva felhívta a figyelmet, hogy

akiket Isten szentel meg, csak azokat tudja felhasználni munkájában. Az Úr Jézus tanítványai is megszentelt életű tanítványok voltak. A mi elhívásunknak a célja is az, hogy Isten szent emberré formáljon bennünket, tudva, hogy a szent életnek áldott következményei lehetnek személyes, családi és közösségi életünkre egyaránt. Törekedjünk a megszentelt élet gyakorlására – fejezte be szolgálatát Bálint Pál testvér, a kolozsvári gyülekezet lelkipásztora.

Az oktatási tanév megnyitó istentiszteletét Fazakas György testvér záró imája fejezte be, amit a teológusok részére szeretet vendégség követett.

ANTAL FERENC

BIZONYSÁGTÉTEL

„Ne félj, mert én veled vagyok!”

Szeretnék bizonyóságot tenni Isten szeretetéről, amelyet megtapasztaltam mindezidáig életemben. Kiváltságos nagy kegyelemnek tartom mindazt, hogy Isten elhívott a világból és az ő gyermekévé fogadott.

Tíz éve, hogy megtértem a világból, és azt kell mondjam, hogy nem volt könnyű megélni a hívó életet a hétköznapiakban, felemás igában. De Isten mindezidáig megsegített, velem volt a próbákban, harcaimban, küzdelmeimben. Ha visszatekintek, Isten kisebb, nagyobb próbákat engedett meg, de megértettem, hogy mindezekre szükség volt azért, hogy formáljon, alakítson, hogy megerősítse a hitemet, hogy megláthassam azt, hogy tőle függök.

Nem olyan régen, ez év júniusában volt egy éve, hogy a férjem meghalt. Amikor közölte velem az orvos, hogy rákos beteg és néhány hónap van neki hátra, nagyon elcsüggedtem. Úgy éreztem, minden összeomlott. Tudtam az Igét, hogy „minden javukra van azoknak, akik Istent szeretik”, de azt kérdeztem: Uram mi jó származhat nekem abból, ha a férjem meghal? Mit fogok csinálni, hogyan fogom végignézni a betegségét, halálát? Mi lesz velünk? Tele voltam kérdésekkel. Bevallom, hogy sok álmatlan éjszaka után tudtam csak kimondani, hogy: „Uram, legyen meg a te akaratod!”

Ettől kezdve azért imádkoztam: „Uram, csak annyi időt adj neki, hogy megtérjen, ne így menjen el” – hiszen aggódtam, hogy mi lesz vele. Nagyon hálás vagyok Istennek, mert meghallgatta imámat, a férjem a betegsége alatt megtört és a halálos ágyán az Úrhoz kiáltott. Elismerte, hogy ő egy bűnös ember, felismerte bűneit és kérte az Úr Jézust, hogy bocsásson meg

neki. Hamarosan meghalt és eltemettük, nagyon fájdalmas volt az elválás.

Ezután következtek nekem a nehéz napok. Nem zúgolódtam Isten ellen a történetekért, csak nagyon hiányzott a férjem és fel kellett dolgoznom, hogy nincs többet. Éjszaka nem tudtam aludni, rosszakat álmodtam, nagyon sokszor álmodtam, hogy mellettem van, és amikor felébredtem, és láttam, hogy nincs, a félelem lett úrrá rajtam. Sokat imádkoztam, hogy az Úr szabadítson meg a félelmeimtől. És egyre jobban figyeltem rá, hogy szóljon hozzám, mert egyedül az Úr Jézustól vártam az erőt, a vigasztalást. És elmondhatom, hogy jött a bátorítás. Mind olyan igeversek jutottak eszembe, amelyek nekem szóltak: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak”, majd a 23. Zsoltárt mondogattam minden este, míg elpihentem: „Az Úr az én pásztorem!”. Egyik alkalommal a rádiót nyitottam ki, és az Evangéliumi Hangja adón felolvasták az Ézsaiás könyve 41. rész 10. versét: „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek és igazságom jobbjával támogatlak”. Ez nagyon jól esett az én beteg szívemnek, éreztem, hogy nekem szól. Így gyógyított meg az Úr napról-napra és újból békesség van a szívemben. Azt mondhatom, hogy most már elengedtem a férjemet testileg, lelkileg.

Az Úré legyen a dicsőség, hogy meggyógyított és megerősített és elmondhatom őszintén: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil 4:13). Ámen.

őz. CSER ZSIGMONDNÉ IBOLYA
Biharszentjános

„Így gyógyított meg az Úr napról-napra és újból békesség van a szívemben. Azt mondhatom, hogy most már elengedtem a férjemet testileg, lelkileg.”

Az Európai Baptista Föderáció Tanácsulése

Az Európai Baptista Föderáció (EBF) Tanácsulását az idén Portugáliában, a Lisszabon melletti Carcavelos-ban tartották szeptember 24-28. között. Szövetségünk és a Román Baptista Unió képviselőiben vettem részt ezen az ülésen Gergely István testvérral, szövetségünk elnökével. A küldöttség tagja volt Sallai Jakab lelkipásztor. Vékás Zoltánné Erzsébet az Európai Baptista Nőszövetség vezetőségének részéről volt jelen.

Magyarok Lisszabonban, elől: Vékás Erzsike és Újvári Anikó (az európai bapt. nőszöv. vez. tagjai), hátul (balról) Sallai Jakab, Gergely István, Bukovszky Ákos, Mészáros Kornél (a magyarországi baptisták főtákará) és Kovács József.

Mielőtt elutaztam volna többen kérdezték tőlem, hogy mi szokott történni egy ilyen gyűlésen? Számomra ez a második ilyen tanácsülés, és megértem a kérdést, hogy „Mit lehet majdnem egy héten át tárgyalni?” – hisz korábban ezt én sem tudtam. Ezt a részletesebb beszámolót tehát azoknak szánom, akiket érdekel, hogy mi is történik ilyen alkalommal, és hogy mit jelent nekünk erdélyi magyar baptistáknak az EBF-hez tartozni.

Az EBF lehetőséget ad

Az európai, eurázsiai és a közel-keleti térség 51 baptista szövetsége alkotja a Föderációt (több mint 800 ezer baptista hívő). Ezek a szövetségek istentiszteleti gyakorlatukra, teológiájukra és lelki életük erejére nézve sokszínűek (akárcsak a baptista identitás). Vannak erős, fejlődő szövetségek, de stagnálók és visszaesők is. Gyakorlatukban vannak olyan dolgok is, amiket mi nem tennénk, vagy nem is értenénk velük egyet.

Miért jó mégis az EBF-hez tartozni? Szövetségünk megalakulása után hamarosan kértük, és meg is kaptuk felvételünket az EBF-be, és a Baptista Világ-szövetségbe (BWA). A felnőttesség és egyenlőség hatását keltették bennünk, hogy mi is (közbeeső testület nélkül) kapcsolódhatunk nemzetközi szervezetekhez. Ennél azonban több is van ebben. Az EBF lehetőséget ad számunkra, hogy kapcsolatot teremtsünk a tágabb testvériséggel, megismerjük, miket tesz Isten közöttük, tanuljunk egymás tapasztalataiból, együtt keressünk választ a mindnyájunkat foglalkoztató kérdésekre. Az eurázsiai és a közel-keleti baptista szövetségek nagyobb része kisszámú, és ezért az összefogásban van az erő.

Az EBF vallásszabadság-védő és követelő funkciója is igen jelentős. Erre jó példa, hogy épp az EBF és közbenjárására engedték szabadon a türkménisztáni Zaur Balaevet, akiért egy évvel ezelőtt Budapesten még imádkoztunk, most pedig hallottuk a beszámolóját arról,

hogy hogyan szabadította meg az Úr, és hogy mit tesz országában – az üldözések ellenére hogyan térnek meg az emberek.

A vendéglátók

Ez évben a tanácsülés vendéglátói a portugál baptisták voltak, az ünnepélyes megnyitó egy lisszaboni baptista gyülekezetben volt. Gergely testvérral egy kicsit késve érkezünk, jóllehet az egész napot átutaztuk (hogy olcsóbb legyen, hosszabban utaztunk, Londonon keresztül). A kezdő alkalmak a hálaadás, a köszöntések és a helyi baptisták bemutatkozására szolgálnak. Az istentisztelet kedves mozzanatát jelentette egy afrikai eredetű férfiakból álló énekkar szolgálata, a négyekre jellemző lelkesedéssel és hangzavilággal dicsérték az Urat. Az igehirdetést Toma Magda testvér végezte, az EBF (magyarul és románul is beszélő) horvát elnöke.

A tanácsülés helye egy, az óceántól vagy 100 méterre fekvő szálloda volt, aminek 8. emeleti ebédlőjéből csodálatos látvány tárult elénk: a végtelenbe nyúló óceán fodros víztükrre. A látványosságból azonban ennél sokkal több nem adatott nekünk, hisz időnk legnagyobb részét reggel 9-től este 9-10-ig a tanácskozások töltötték ki.

Első nap – Az áhítat után azonnal következett az ülésorozat első (teológiai) előadása: *Gondviselés Isten teremtett világáról*. Az előadó, Dr. Ernest Lucas tudós és teológus, a bristoli baptista kollégium igazgatója azt fejtegette, hogy a keresztyének hogyan viseljenek gondot arról a világról, amit Isten nekik ajándékozott. Az érdekesítő előadásra később még jó lenne visszatérni. Most csak azt jegyzem meg róla, hogy bibliailag roppant megalapozott volt és ezért a hallgatókat nagyon megragadta, annak ellenére, hogy már magának a kérdésnek a felvetését is többen

marginálisnak, vagy liberálisnak tartják. Az előadást követően kiscsoportokban beszéltek meg az elhangzottakat. Úgy vettem észre, hogy az eszmecsere folytatódott a szünetekben, és még másnap is, hisz az előadó érzékeny teológiai pontokat érintett. Ebéd előtt még volt egy szesszió, amelyben beszámolót hallgatunk meg az idei lipcsei ifjúsági találkozóról, amit az EBF ifjúsági osztálya a Baptista Világsszövetséggel együtt szervezett.

Ebéd után a harmadik szesszióban a közgyűlés elfogadta a tavalyi (budapesti) tanácsülés jegyzőkönyvét, meghallgatta a Föderáció elnöki, főtákarai és nőszövetségi beszámolóját, majd ismertetés hangzott el az *Amszterdam-400* ünnepséggel kapcsolatban. Jövőre lesz 400 éve annak, hogy a világon megalakult az első baptista gyülekezet. Angol menekültek alapították 1609-ben Hollandiában, aminek méltó megünneplését 2009. júliusára tervezi az EBF.

A délutáni kávészünet után szemináriumokon lehetett részt venni. Én a három közül azt választottam, ami a délelőtti témát vitte tovább. Az előadó, John Weaver (jó ismerősöm és tanárom volt), a brit baptisták elnöke és a Cardiffban a Baptista Kollégium igazgatója. Előadásának témája: *A teremtés doktrínájának helye az evangéliál teológiában*. Dr. Weaver, aki nem csak teológus, hanem tudományos képesítéssel is rendelkezik (geológus), megragadóan és világosan fejtette ki témáját. (Jó lenne az előadást is ismertetni később.)

Vacsora után a Föderáció elnöke találkozott a kis szövetségek képviselőivel (3 ezer tagnál kevesebb), hogy ezeknek speciális problémáiról tanácskozzon. A napnak még nem volt vége. Fél kilenctől egy film került bemutatásra, ami a globális felmelegedés tényével és hatásával foglalkozott – apokaliptikus képeket tárva elénk, – hogy még jobban alátámassza a természet megőrzésének fontosságát.

Második nap – A reggeli áhítat után egy bemutatóra került sor. A *Rocha* keresztyén alapokon működő nemzetközi természetvédelmi szervezet munkájával ismerkedtünk meg. Ez után következett a *Baptista Világszövetség* (BWA) főtitkárának egy dolgozata: *Neville Callam* a világszövetség jellegével és struktúrájával foglalkozott. Többek között ismertette azt az identitás krízist, amin a BWA átmegy. Szólt arról is, hogy milyen nehéz a különböző széthúzó tendenciákat kiegyensúlyozni és a baptistákat összetartani. Ezért Callam úgy gondolja, hogy a BWA-t nem annyira szervezetként, mint inkább mozgalmaként kellene felfogni.

A hatodik szesszió (a délelőtti kávészünet után) további beszámolókkal telt el. Információkat kaptunk arról, hogy milyen kimenetele lett annak a tárgyalásnak, amit az EBF folytatott az Európai Protestáns Egyházak Közösségével. Különösen a német és a svájci baptisták szorgalmazására a találkozó valamilyen egység kialakulását célozta meg az európai baptisták és más protestáns egyházak között. A megbeszélések azonban kudarcba fulladtak, mert a keresztséggel kapcsolatos nézetkülönbség áthidalhatatlannak bizonyult. Ezek után beszámoló hangzott el az EBF külkapcsolatairól és a vallásszabadságért folytatott harcáról. Itt szóba került az üzbegisztáni és a grúziai helyzet. Amíg a grúzok és az oroszok fegyverrel támadnak egymásra, itt felemelő volt látni azt, hogy a két nemzet baptista képviselői a gyűlés résztvevői előtt egymást átölelik és egymásért imádkoznak.

Ebéd után kezdődött a hetedik ülészak. Beszámoló hangzott el a *misszió és evangelizáció szakosztály* részéről, a *helyi missziós projekt* (Indigenous Mission Project) állásáról (a helyi misszionáriusok támogatása), az *Európai Baptista Misszió* részéről, a Föderáció pénztári jelentése, a kinevezési bizottság és az *Európai Baptista Hírszolgálat* beszámolója. Mivel a program nagyon zsúfolt volt, nem maradt más lehetőség, mint hogy ebből az ülészakából szakítson néhány percet az erdélyi és a magyarországi delegáció a két szövetséget érintő kérdések megbeszélésére.

A délutáni kávészünet után sor került az Izraelben élő 20 baptista gyülekezetet tömörítő szövetség felvételére a Föderációba. A palesztin keresztyénekből álló szövetség neve: *Palesztin Evangéliumi Gyülekezetek*. A továbbiakban az EBF négy szakosztályának gyűlésére került sor. Ezek a Misszió és Evangelizáció, a Teológia és Oktatás,

Kommunikáció és a Külkapcsolatok szakosztálya. (Mivel a gyűléseken nem csak a szakosztályok tagjai vehettek részt, ezért én a Teológia és Oktatás megbeszélését választottam.

Vacsora után igazi „csemege” következett. Az üzbegisztáni és türkmenisztáni testvéreink folytatták a délelőtti megkezdett beszámolóikat. Elmondták, hogyan munkálkodik az Úr közöttük, az ellenséges muzulmán közegben – az üldözések ellenére is – hogyan alapítanak új gyülekezeteket. Következett az úrvacsora, amelyre a grúz bap-

Úrvacsora a grúziai küldöttek vezetésével

tisták püspöke (ott és még néhány más ázsiai országban így hívják a baptista elnököt) hívta meg a jelenlevőket, hogy az Úr asztala mellett emlékezzenek meg a háború áldozatairól. Érdekes élmény volt a grúz gyakorlat szerinti úrvacsoravétel. Ők ugyanis saját istentiszteletük részeként gyakorolnak néhány külső dolgot, mint például, a papi ruhák és jelképek használata (gyertya, ikonok, kereszttetés)... Most, amikor mindezt leírom, akkor látom, hogy mennyi minden történt egy nap. A zsúfolt és fárasztó program ellenére örvendtünk a testvéri közösségnek.

A harmadik napon csak délig volt gyűlés – két ülészakban. A reggeli áhítatot a brit baptisták főtitkára, *Johnathan*

Edwards tartotta. Lelkesedéssel beszélt arról az időről, amikor egy romániai utazása alkalmával közelebb került az Úrhoz, „megnyílt a szeme” és meglátta, hogy Európában másfele is vannak élő baptisták. A nyolcadik ülészak valójában azon dolgok körül forgott, amik Prágában történnek az IBTS-nél (teológiai intézet) és a hozzá tartozó Hotel Jeneralká-nál. A hotel azért működik, hogy pénzügyi segítséget nyújtson a szeminárium működéséhez. Ez azonban nehezen sikerül, mert a hotel nem hoz elég pénzt. Szó esett azokról a konferenciákról és teológiai kutatásokról is, amik a prágai baptista nemzetközi szemináriumban kerülnek megrendezésre.

A kilencedik, záró ülészakban már csak egy beszámolóra került sort, mégpedig az *Európai Baptista Szeretetszolgálatról*. Ez különböző katasztrófa sújtotta területeken próbál segíteni, de azoknak a nemzeti szövetségeknek is, amelyek valamilyen karitatív tervükben szorulnak segítségre. Személyi kérdések is napirendre kerültek, mint például az EBF főtitkárának egy újabb öt éves mandátumra való javaslása. *Tony Peack* karizmatikus (rátermett) vezetése áldást jelentett eddig az EBF-nek és ezért a tanács újabb öt évre választotta meg.

Az EBF tanácsa nyilatkozatot is jóváhagyott, amiben a környezetvédelmi témákra hívja fel a gyülekezetek figyelmét. Ennek az anyagnak a fordítását szeretnénk a mi lapunkban is közzétenni.

Az előzetekintésekben szó volt arról, hogy jövőre a tanácsülés nagyon rövid lesz, épp csak a szükséges szavazások megtartását tervezik. Az amszterdami nagy ünneplések elő-délelőttjén lesz egy néhány órás gyűlés. Az *Amszterdam 400* után pedig a Baptista Világszövetségnek lesz a tanácsülése. Ha Isten éltet bennünket és jónak látja, akkor a 2010-es EBF-tanácsülés Olaszországban lesz megtartva.

KOVÁCS JÓZSEF

Az Atlanti-óceán látványa

Két új testvér bemerítésének örülhetett augusztus 3-án a **székelykeresztúri gyülekezet** és mindazok, aki eljöttek erre a felemelő alkalomra a Hargitai Keresztyén Táborba. A két bemerített, Katona Péter és Orbán Erzsébet a székelykeresztúri baptista gyülekezet tagjai lettek. Csodálatos az, ahogyan Istenünk végzi megváltó munkáját az öt kereső emberek szívében. Péter testvérünk hosszas bibliatanulmányozás után jutott el az Úr melletti döntésre és értette meg a bemerítés fontosságát. Erzsébet testvérnőnk életében hívó édesanyja példás magatartása és imái érték be. Az ünnepi istentiszteleten ígét hirdetett Katona Zoltán, aki Kanadából jött haza, hogy részese lehessen az öccse és családja örömének. A bemerítést ifj. Veress Ernő lp. végezte. Áldott ünnepély volt mindnyájunk számára. Az Úr áldja meg az új tagokat és használja őket dicső munkájában! **V.E.**

Július 20-án, vasárnap délután 6 órakor zsúfolásig megtelt a **nagyváradai roma gyülekezet**, a körülbelül 500 ülőhely mind megtelt, még álltak is a teremben és az előcsarnokban.

A szép, új imaházban, amelyet hivatalosan áprilisban nyitottak az idén ez már a második bemerítési ünnepély. Az első, január 20-án tíz, ezen a másodikikon 14 fehér-ruhást merített alá Kajcza János helybeli lelkipásztor. Az igehirdetés szolgálatát egy román ajkú (rendőr) testvér végezte.

Isten áldását kívánjuk az új tagokra és a hitben való növekedést az egész közösségnek.

A képen láthatók (balról jobbra): Lakatos Rozália, Gyöngyösi Violeta, Popa Gizella, Lunkuj Gyöngyi, Kajcza János lp., Varga Ági, Potyók Anna, Varga Gizella, Varga Sándor. Hátsó sor: Orosz Rudolf, Boka Mihály, Egri Andrea, Áron Ida, Varga Ella, Varga Gusztáv.

Mihályfalvi roma gyülekezet

Jó dolog rácsodálkozni Isten tetteire. A cigánymisszió egyik legfrissebb hajtása Érmihályfalván van. Az a régi vágyunk vált valóra, hogy új alapokra helyezett missziót kezdjünk. Filep Szilárd missziómunkás testvér plántálta az új gyülekezetet, a misszió segítségét élvezve. Nem is gondoltuk, hogy a mag ilyen hamar szárba szökken és termést is hoz. A kitartó munka eredményeként egyre többekhez jut el az evangélium és sokan azt a szívükbe is fogadták, ami hatalmas változást eredményezett az életükbe. Ezen az úton elindulva jutottak el többen arra a döntésre, hogy Jézus Krisztust személyes megváltójuknak fogadták el. A döntésüket követte a

vallástétel, amikor a tagfelvétel alkalmával hittel tettek Jézus életet átformáló munkájáról biznyságot. A meghallgatás után egyre inkább nőtt a várakozás, hiszen nemcsak a benerítkezésre készülők, hanem az egész telep készült a nagy napra. A benerítés csodás bevezetése volt az, hogy már 22-én, és 23-án (pénteken és szombaton) is evangélizációs alkalmak voltak a misszió lelkipásztorainak és missziómunkásainak szolgálataival. Nagyszerű lehetőség adódott, hiszen egy hatalmas sátrat állíthattunk fel erre a hétvégére. Örömrünk csak növelte az a tény, hogy alkalomról alkalomra meg is telt vágyakozó lelkekkel a „sátortemplom”. Végre

elérkezett a várva várt nap augusztus 24. amikor 11-en tettek vallást hitükről a benerítkezés által. A benerítés örömteli szolgálatát Filep Szilárd testvér végezte. Az igei útmutatásokat a misszió vezetői adták át a jelenlévőknek. Nagy örömet jelentett, hogy a döntésre hívás alkalmával nagyon sokan jelezték előre jövetelükkel is, hogy ezután Jézust kívánják követni. Nagy örömrünkre szolgál az, hogy az első benerítkezőkkel immár megalakulhatott a cigány gyülekezet Érmihályfalván. Az a reménységünk, hogy Isten áldása kíséri új testvéreink életét, és a frissen alakult gyülekezet életét is.

Alapítványi Hírnök

Szaniszlói roma gyülekezet

Aréngeteg áldást adó augusztusi hónap számunkra. Nem volt hiábavaló a magvetés Szaniszlón sem, hiszen 14-en öltöztek fehér ruhába, hogy hitükről vallást tegyenek. Az imaház udvarán felállított sáttortemplomban már korán kezdtek gyülekezni a testvérek közelről és távolról. Miközben dicsőítettük az Urat átélhettük azt, hogy Isten jelenléte töltött be bennünket. Együtt ünnepelehetett a körzet testvérsége és velünk voltak az Érmihályfalvi Roma gyülekezetből is sokan. A vendégek között köszönthettük Gergely István elnök testvért is, aki nemcsak a magyar gyülekezetekben, hanem a Roma közösségekben is otthonosan mozog. Bödő Zoltán testvér mint jó házigazda köszöntötte a

résztevőket és nagy odaadással vezette le az egész alkalmat. Gergely testvér igeszolgálatát jól illeszkedett az ünnep légkörébe és az igében felvetett kérdésekre többen is olyan módon válaszoltak, hogy az alkalom egy későbbi pontján nyilvánosan is előre jöttek ezzel jelezve azt, hogy ők is Jézust akarják követni. A benerítés pillanatai voltak a legmeghatóbb részei alkalmunknak. Bödő Zoltán testvér sokszor a könnyeivel küszködött, amikor egyik másik testvér felett elmondta az ígét a medencében. Akik ismerjük, tudjuk azt, hogy ezekben a pillanatokban benne volt az a sok harc és küzdelem, ami az újjászületés nehéz útján jellemezte hitvalló testvéreinket. Csodálatos dolog az amikor a pásztor ilyen mélyen tud azonosulni a

nyájjal. Istentiszteleti alkalmunk szép mozzanata volt amikor egy újszülöttért is imádkozhatunk. A gyermekbemutató szolgálatát Szabó Zoltán testvérünk végezte, aki Floridából volt közöttünk. Szabó testvér több hetet töltött a cigánymisszióban és őszinte hangvételi szolgálataival sok áldást jelentett. Az ünnep végén az egybegyűlt sokaság a terített asztal mellett lehetett még együtt, és eleve-níthette fel a nap áldásait. Hitünk és reménységünk van abban, hogy Isten, Aki elkezdte a jó munkát Szaniszlói testvéreink között tovább is fogja folytatni. Legyen áldott az Ő neve mindenért. **A.H.** (A fotón a szolgálatot végzők: Bödő Zoltán, Dan László, Hamza Imre, Gergely István és Szabó Zoltán Amerikából.)

Ének-zenével az amerikai szövetség jubileumán

„Abban a kegyelemben és kiváltságban volt részem, hogy az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség meghívott a 100 éves jubileumára, amelyre június 19-én utaztam el, és augusztus 6-án érkeztem vissza. E két dátum között zajlottak az előkészületek, és az ünnepség.” –

Szeptember 8-án járt a szerkesztőségben **Bokor Barnabás** karmester testvér, és megosztotta velünk utazásának élményeit.

Mely városokat, és gyülekezeteket látogatta meg Bokor testvér?

– A négy nagy városba sikerült eljutnom, az előre egyeztetett műsor-terv szerint. New York-ba érkeztem, és majd onnan is indultam haza, mondják, hogy New York Amerika kapuja, ezt mindenképpen útba kell ejteni. Tehát a New York-i énekkarral dolgoztam előbb, aztán a következő hétvégére Clevelandba utaztam, majd a másik hét közepén Detroitba. Innen vittek fel a kanadai Ráma-táborba, ahol július 4-6 között gyűlt össze egy számottevő része a testvériségnek. Majd Chicago következett, ahol az ünnepség is volt. Utána visszatértem Clevelandba, mert így óhajtotta a gyülekezet és az énekkar. Az utolsó állomás New York volt, onnan indultam haza.

A jubileumi ünnepséget a Billy Graham Centrumban tartották Chicagóban. Miből állt az ének-zenei program?

– A nagyon szép igei szolgálatok mellett sikerült összehozni egy elég nagy ének-zenekart, valamint külön szolgált Dimény Sándor testvérrrel a fúvós-zenekar. Előzetes egyeztetéssel 25 szép

és nívós éneket válogattunk össze. Elmondhatom, hogy nagyon szépen szolgált – Isten dicsőségére és a testvériség öröme – ez az ének-zenekar.

A gyülekezetekben sikerült begyakorolni az ének-zeneszámokat?

– Igen, „maratoni énekórák”-at tartottunk. Délben sem a new yorkiak, sem a chicagóiak nem mentek haza, az énekkari tagok ott maradtak közös ebédre, és az istentisztelet közt majd utána az énekkar 5-6 órás próbákon készült fel (hát ez valóban maratoni énekórának számít az énekkarnak, talán még a karmesternek is). De megérte a munkát, a testvérek példás hozzáállásának meg lett az eredménye.

Milyen létszámú ének-zenekar jött össze?

– Ők úgy mondják, hogy eddig még nem sikerült összejönni ilyen nagy létszámban. A zenekari részben a rézfúvós együttes nagyon erős volt és a vonósok is igyekeztek. 80-90 tagra becsülték a létszámot, ami észak-amerikai viszonylatban nagyon szép. Tehát a 100 éves

évfordulóra ez most egy rekordnak számít.

Milyen élményekkel tért haza Bokor testvér? És milyen képet kapott az ottani ének-zenei tevékenységéről?

– Akárcsak bő tíz-tizenegy évvel ezelőtt, most is sok szép élménnyel jöttem haza. Elmondhatom, hogy a testvérek nagyon kedvesek voltak, és összedobbant a szívünk mind az ének-zenei szolgálatok előkészítésében, mind az ünnepségen. Nagyon jó érzés tapasztalni a testvérekben a vágyat és az igyekezetet, hogy szolgáljanak Isten dicsőségére és a gyülekezetek öröme. És ezért hajlandók áldozatot is hozni. Amerikában a távolságok nagyok, van olyan gyülekezeti tag, aki 100-150 km-ről jön az imaházba (ami hazai viszonyokban a Nagyváradi-Kolozsvári távolság), és úgy vesz részt az istentiszteleten, a zenekari próbákon. A délelőtti összejövetel után akár nem is megy haza, vagy valaki meghívja ebédre, vagy betér egy közeli gyorsétterembe. Tehát nem kis áldozatba kerül, hogy részt vegyenek az istentiszteleten, hogy szolgáljanak. Hangsúlyozom, kellemes élményekben részesültem. Öröm ott lenni közöttük, és öröm tapasztalni azt, hogy igyekeznek szolgálni, úgy igével, mint énekekkel. A Jó Atya adjon továbbra is nekik kegyelmet, és lehetőséget, hogy terjedjen Isten igéje az ének-zene által is.

Kérdezett: Sz. L.

Ákos: roma nők 5. konferenciája

„Most többen jöttek el a faluból és a helyi gyülekezetből is” – mondták a zsúfolt imaház láttán a szervezők; ebédkor is, a ragyogó napsütésben, telve volt a hosszú udvar. Október 10-én, pénteki napon, ötödik alkalommal sikerült megtartani a roma nők országos konferenciáját a Szatmár megyei Ákos szép új cigány imaházában. A fő előadók az amerikai Teleios Ministry-től voltak. Délelőtt Bonnie Parker testvérnő beszélt *a lelki növekedésről*, késő délután Floyd Parker *„a vak Bartimeus”* története által evangélizált (Lk 18:35-43), Borzási Pál

és Anna tolmácsolt. A magyar testvérnők idei csendesnapi témáját *„a legjobb otthon”*-ról Szilágyi Borika ismertette, az indító áhítatot és az énekléseket Borzási Anna és Kovács Jutka vezette. Ebéd után Vékás Erzsike kezdeményezett fórumbeszélgetést, megváltozott életükről számosan tettek bizonyosságot. A reggeli kezdéskor Vékás Zoltán lp. mondott köszöntést, majd az evangélizáció utáni megtérésre hívott fel. A találkozó jó menetét a szatmári gyülekezetből többen is segítették: Seletye János, Ivánitzki Irma, Nagy Kasza Márta,

Az előadók: Bonnie és Floyd Parker
Lent: résztvevők a délelőtti előadás alatt

Szücs Sándor lelkipásztor, az ebédet (bent a városban) szatmári testvérnők készítették. A vendégek létszámáról és a küldő gyülekezetekről Seletye testvér tájékoztatót: Kraszna 8, Nagyvárad 55, Mezőterem 11, Tasnád 3, Sarmaság 8, Mocsolya 10, Kéc 4, Somlyó 8, Szatmár 10, Ákos körülbelül 80, és az ebédnél még bejött az utcáról mintegy 25-30 gyerek. A nagyváradiak autóbussza, a gödrös Margitta-Tasnád vonalon, kezdés után egy órával érkezett, azonban a népes csoport színes szolgálattal örvendeztette meg a konferenciázókat. (Sz. L.)

ARANYMENYEGZŐK

Szeptember 28-án, vasárnap reggel langyos, őszi szellő fújt és a felkelő nap sugárával símogatta az arcunkat, amikor közelebből és távolabbról Szilágyvarsolcra érkeztünk, hogy együtt ünnepeljünk az Úr házában a gyülekezettel, és az **id. Papp házaspárral, Dezsővel és Máriával**, házasságkötésük 50. évfordulóján. Fél évszázad, nagy idő! Az ünnepelt házaspár boldogan, hálával telt szívvel, olykor örömkönnyes szemmel emlékezett az „egész útra” amelyen hordozta őket az Úr, immár ötven esztendeje (v.ö. 5Móz 8:2). Az idős házaspárt igével, költeményekkel, énekekkel köszöntötték gyermekeik, unokáik, dédunokáik, és a helyi gyülekezet, illetve annak vezetője. Egymás mellett, egymást támogatva, kéz a kézben az élet viharai közepette. Házasságuk sok vihart, küzdelmet átélt csónakja most befutott a „Szép Kikötő”-be (ApCsel 27:8, ifj. Papp Dezső lp. igehirdetése). Közös életútjuk egy olyan határkőhöz érkezett, amelyre bizonyossággal a szívükben felírhatják: „Ében-Háezer – Mindeddig megsegített minket az Úr” (1Sám7:12, Katona János lp. igeszolg.). Kívánjuk, hogy Urunk megtartó és áldó szeretete vegye körül továbbra is őket, és vezesse Szent Szellem által a „mennyei kikötőbe”.

Közös életútjuk egy olyan határkőhöz érkezett, amelyre bizonyossággal a szívükben felírhatják: „Ében-Háezer – Mindeddig megsegített minket az Úr” (1Sám7:12, Katona János lp. igeszolg.). Kívánjuk, hogy Urunk megtartó és áldó szeretete vegye körül továbbra is őket, és vezesse Szent Szellem által a „mennyei kikötőbe”.
Katona János lp.

Ötvenedik házassági évfordulóját ünnepelte **Rácz Porondi József és Katalin** május 27-én Kiskapuson. Örömeikben osztozott a gyülekezet is. A helyi lelkipásztor a Zsolt 92:13-16-al köszöntötte a házaspárt és biztatta a további gyümölcstermeszre, majd hálaímaik hangzottak el testvéreinkért. További életútjukra is kívánjuk Isten gazdag áldását.
Székely Béla Dániel fp.

Revelációk a farmon

November 7-én **Billy Graham** 90 éves. A világszerte ismert evangélista életrajzában eme részében (*Revelations on a Dairy Farm*) arra is visszaemlékszik, hogy a szénászín vagy egy dűlőút milyen nagyszerű hely az Istennel való beszélgetésre.

** **reveláció:** ami váratlan, meglepő felismeréshez, meglátáshoz segít hozzá*

Gyermekként, aki a virágzó '20-as évek után épp a nagy gazdasági válság idején (a '30-as évek legelején) lépett a kamaszkorba, a falusi életnél a világon talán nem is találhattam volna jobbat. Mint skót presbiteriánusok, az erkölcsi normák szigorú betartásával viszonylag érintetlenül megmaradtunk ebben a csapongó korban, elkerülve a Great Gatsby életstílust a gyors táncaival és tiltott italozásaival. Farmerek lévén úgy igazgattuk magunkat, hogy megéljünk a földünkben akkor is, amikor a '29-es tőzsdei válságban a gazdaság zuhanórepülésben összeomlott és apám elveszítette a 4000 dolláros megtakarítását a Charlotte-i Farmerek és Kereskedők Bankjában.

Nem mintha nem lettek volna nyugtalanok ezek az évek. Ennek ellenére sem én, sem szüleim soha nem gondoltuk, hogy a tejgazdaság szigorát valamiféle nehézségnek fogjuk fel. Egyszerűen végeztük a kemény munkát. Persze az is tény, hogy a Dél igazából soha nem heverte ki gazdaságilag a polgárháborút. Ma már Charlotte (ejtsd: Sárlot) is prosperál, de hatvan évvel ezelőtt, az én gyerekkoromban, ez a vidék hihetetlenül szegény volt.

A nagy válságot a mi gazdaságunk is éppcsak hogy túlélte, akkor, amikor a negyed gallon (majdnem egy liter – szerk. megj.) tej ára öt centre esett le. Miután a tőzsde '29-ben összeomlott (Franklin D. Rooseveltnél majd '33-ban nyújtott segítséget a bankoknak az újraéledéshez), apám is majdnem tönkrement. Egy ideig még reménykedett, hogy Charlotte-ban a bank újra kinyit, de ez nem történt meg. Még csak egy csekket sem tudott írni, hogy a számlákat kifizesse. Mindent előlről

kellett kezdenie, és hónapokba tellett, amíg a leégésből valamennyire kilábal.

Apám humorérzékét az üzlet kudarcai sem tudták elfojtani. Miközben számos alkalommal lett volna oka depresszióba esni, ő minden volt csak éppen búslakodó ember nem. Persze, voltak nehéz momentumok, ha nem jött az eső és a növények nem nőttek, vagy ha egy sokra becsült tehenünk elpusztult. A küzdelmek ellenére is mindig talált valamit amin derülhetett. Az emberek szerettek hozzánk járni, a távolabbi szomszédságból is átjöttek, csak hogy hallgassák apám tréfákozásait. Volt úgy, hogy a humorán mi is órákig nevtünk.

Ezek az idők megtanítottak bennünket a spórlásra. Nagyon fiatal koromtól apám példázta számunkra a szabad vállalkozás lényegét. Néha átadott nekem és Albert McMakin barátomnak egy újszülött borjút, hogy neveljük fel. Amikor a borjú megnőtt és eladásra került a sor, a nyereségben is osztoztunk.

Nem voltunk elszakítva az országos hírektől, de az újságunk többnyire csak a helyi eseményeket tartalmazta. A rádió akkor még nagyon kezdetleges volt. Egyszer apám hozott Pittsburgh-ból egy kristály(detektoros) vevőt. Mindnyájan a sercegő készülék köré gyűltünk és szinte még a lélegzetünket is visszatartottuk. Apám rengeteg sikertelen próbálkozást tett a három hangoló tárcsával, míg egyszer csak megszólalt valami érthető hang is, mire mi felkiáltottunk: „Ez az! Megvan!”

Később aztán mi voltunk a szomszédok közül az első, akiknek már a kocsiában is szólt a rádió. Amikor a családnak ment a boltba vásárolni, én végignyúj-

tóztam a hátsó ülésen és hallgattam azokat a titokzatos hangokat, a csodálatos drótnélküli közvetítést Európából. Az adás torzan szólt és visszhangzott is, mint egy tengeri kagyló. Engem különösen megragadott szónoki stílusával – mintegy hipnotikus hangon kiabálva – egy német férfi, akit Adolf Hitlernek hívtak. Annak ellenére, hogy nem értettem a nyelvét, bizonyos értelemben félelemmel töltött el.

Mindamellett sok más fontosabb dolog is volt, amire figyelni kellett az én gyermekkorom Észak-Karolinájában. Mindenek előtt arra a 300 acres (ejtsd: éjkörz; egy acre kicsivel több mint fél hektár) földterületre, amit apám és az öccse, Clyde, nagyapámtól örökölték, mert ezen működtették a Graham Testvérek Tejgazdaságát. Apám kezelte az üzleti ügyeket és magát a farmot, míg anyám a könyvelést vezette a konyhasztalnál. Clyde nagybátyám főleg a tejfeldolgozást irányította.

A nagybátyám, aki különben hűséges üzlettárs volt, úgy tűnt, hogy a gazdaság minden döntésre szoruló ügyében apámra hagyatkozott. Gyermekkorom első éveiben velünk is lakott. Nagyon szerette a jóízű nevetést. Egyszer úgy járt, hogy egy utazó ügynöktől, aki hajhullásra kínált valami csodaszereket, egy egész sorozat ilyen „erősítő italt” megrendelt. Aztán az eredmény elmaradt, de ő nem tűnt ezért nagyon elkeseredettnak.

Agglegény korban volt már, de mi nem tudtunk róla, hogy valaha is lett volna hölgy barátnője. Aztán egyszer elhatározta, hogy házat épít az út túloldalán, szemközt velünk, és anyánk tréfálkozva emlegette: „Lehet tervezni, hogy meg-nősül!”. (folyt. a köv. oldalon)

Nyolc évvel ezelőtt, a Louisville-i evangélizáción Graham testvér még mosolygott, de hangsúlyozta, hogy egészsége meggyengült. „Gyakran gondolkodom az ifjú koromra” – mondotta –, „mintha csak most lett volna. Mostmár megöregedtem. Elfogadom a helyzetemet, hogy mint az időseknek, egy csomó bajom van. Ez is lehet egy szép időszaka az ember életének, hogy meg-tapasztalja Istent. Jó vissza is nézni, és látni Isten kezét az életünkön. Jó az a bizonyosság, hogy ha meghalunk, a mennyországba megyünk. Az egy csodálatos hely. Én készülok.”

Szeptember 26-án Biharfőlegyházán temettük **Király Olga** testvérnőt, akit 69 éves korában hosszas, de türelemmel viselt betegség után hívott haza teremő Istenünk. Elköltözött testvérnőnk családjával együtt Nagyváradon lakott, s a nagyváradai gyülekezet tagja volt. Főlegyházán történő temetése a család és a még élő szülők közös óhaja volt. A temetési gyászistentiszteletet Fazakas György, a diószegi körzeti lelkipásztora kezdte meg, majd Giorgiov Adrián lp. a Jel 21:3-7, és Simon József lp. a Róm 6:23 igeversek alapján szóltak a gyászoló gyülekezetekhez. A nyitott sír előtt Megyesi József ny. lelkipásztor a Zsolt 104:33-34 verseit olvasta fel vigasztaló üzenetként. Az ének és fűvészenekar szolgálatai is a gyászoló család fájdalmait enyhítették. **A.F.**

Rác Károlyné Magdolnának (69), született Győkeres (Szentimrén), a biharpüspöki gyülekezet tagjának a temetése augusztus 9-én volt Bihar-püspökiben. A gyászistentiszteletet Papp Dezső körzeti lelkipásztor tartotta a Jak 4:13-15 alapján, és hangsúlyozta, az ember élete „*olyan, mint a lehelet, amely kis ideig látszik, aztán eltűnik*”. Testvérnőnk hirtelen szívinfarktus következtében hunyt el. 50. házassági évfordulójukat az idén ünnepelték. Gyászolják: férje, fia és lánya, valamint három unokája. Isten vigasztalását kívánjuk a hátramaradt özvegynek és családjának. **Sz. L.**

KÖSZÖNET

Adományok a Vasárnapi Iskolai Szövetség részére

Hálásak vagyunk a Jó Atyának és azon gyülekezeteknek, akik a június elsejei gyűjtésben az országos gyermekmunka támogatására adakoztak.

Köszönjük a pénzbeli támogatást a következő gyülekezetek testvériségének:

Kolozsvár 610 lej, Nagybanja 800, Varsolc 100, Szilágypercesen 1000, Szentimre 90, Homoródszentmárton 100, Berettyószéplak 100, Felsőbanja 39, Hadadnásd 300, Egrespaták 300, Erked 200, Szilágyballa 1130, Magyaroroszló 500, Szilágypanit 150, Nagyszalonta 100 lej.

Hálás köszönettel, a VISZ vezetőségének nevében: Gellén Ibolya, pénztáros

Revelációk a farmon (folyt.)

Nem is sejtettünk semmit! A második tanítónőnket Jennie Patrick-nak hívták. Dél-Karolinából származott, egy nagyon jeles családból. Álmodni sem mertem volna róla, hogy Clyde nagybátyám titokban épp őneki udvarol. Aztán egyszer, amint elegánsan öltözve kihajtott az útra, apám megállította: „Clyde, hova mész?”, kérdezte a látottakon meglepődve. „Megyek házasodni” – válaszolta az öccse kissé hebegve, közben elpirult, de azért mosolygott az arca. Hát csak ennyi volt az összes „bejelentés”, főleg anyukámnak, hogy készüljön, mert hamarosan érkezik a menyasszony.

Aztán Jennie nagynéném csodálatos háziasszony lett, kitűnően főzött és engem az osztályában különösen kedvelt. Nagybátyáméknak két fiuk született, akik felnövekedve szépen

átvették a szülők vallásos meggyőződését. Közülük az egyik, Ed, lelkész lett, az egyik legkitűnőbb, akit valaha is ismertem. Észak-Karolina nyugati részének legnagyobb presbiterianus gyülekezetét pásztorolta. A testvérbátyja, Clyde, Charlotte-ban dolgozott az Ivey nagyáruházban, ahol többször is előléptették az évek során.

A „vadnyugat”-i években apám idősebb testvére, Tom nagybátyám, a messzi Oklahomába ment, ahol egy természetes és „bővéru” cseroki nőt (észak-amerikai indián törzs, népiesen csirokinak is mondják – szerk. megj.) vett el feleségül. Elég jól élt a gyapot termelésből. Nyaranta, amikor kététhetes látogatásra jöttek haza Észak-Karolinába, a legnagyobb autóval, amit valaha is láttam (mindenféle műtűrral kidíszítve), nálunk szálltak meg. A nagybátyám magas volt és súlyos, hozzá hasonlóan

Belle nagynéném is, és hogy miként fértek meg a mi vendégszobánk háromnegyedes ágyában, hát ez a gyermekkorom egyik megfejthetetlen rejtélyét képezte.

A pajtánknak bádög fedele volt és az esős napokon nagyon szerettem ide elosonni. Élveztem, hogy végignyulhatok a jó illatú és csúszós szénakazlon, figyelve az esőcseppek koppanását a pajta tetőn és közben álmodozni. Olyan volt ez nekem mint egy szentély, ami segített formálni a karakteremet. Azóta is, ha egy nyüzsgő városba kerülök, bárhol a világon, a zajos bulvárdokrol szeretek behúzódni egy csendes templomba és csak elmélkedni a hűvös félhomályban. Ma is a Blue Ridge Mountains-i otthonunkban a kedvenc helyem az a kis ösvény a házunk mögött, ahol egyedül sétálhatok és beszélgetek Istennel. (ford: **Sz. L.**)

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

410050 ORADEA, Berthelot u. 5. Tel.: +40-259-415 424 Fax.: +40-259-406 782 E-mail: rmbysz@rdslink.ro

Elnök: Gergely István. Felelős szerkesztő: dr. Vass Gergely. Szerkesztők: Antal Ferenc, Szilágyi László.

Szerkesztőség: 410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA Tel.: +40-259-418 221 E-mail: szeretet@rdslink.ro

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.rmbgysz.home.ro; www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Hálaadás a sólyomkővári táborban

„Bevezető ez az alkalom a gyülekezeti hálaadó napokhoz, adjunk jó hangot ezeknek” – a szabadtéri ünnepély célját ekként fogalmazta meg Gergely István szövetségi elnök.

Szeptember 7-én, vasárnap délután mintegy ezer ember jött el a zilahi és nagyváradai missziókerületekből a sólyomkővári táborba. A kánikulai forráságban a résztvevők (egy nagy patkó alakban) a fák árnyékába próbáltak húzódni, középen a szolgálattevők és a bihari-tamási összevont énekkar, szélen pedig a váradi fúvósok. A kezdő áhítatot Papp Dezső lelkipásztor tartotta, a mikrofonnál hangosan Király Tibor, Bányai János, Szűcs Sándor, Pardi Félix és Gál Bálint imádkozott.

Bizonyságtétellel és köszöntéssel Budai Lajos, Albert István Zsolt és Borzási István szolgált, szavalatot Tarr Enikő, Albert Sárika, Szivák Betti, Mihály Márta (a bihari és tamási gyülekezet tagjai) és Hatos József (Székelyföldről) mondtak. Az összevont énekkart Szász Attila és Vura Éva vezette, a fúvósenekart Kerecsi József. A záró igehirdetésben Kovács Gyula missziókerületi elnök (felső fotó) az 57. Zsoltár alapján hangsúlyozta: „Akinak a szívét teljes egészében Jézus uralja, az képes elmondani a zsoltárossal, hogy kész a szíve hálát adni, énekelni, zengedezni.” Ezt követően a programot vezető elnök testvér kiscsoportos imádkozásra kérte a nagy gyülekezetet. Tavaly ugyanitt egy szombati napon tartottunk közös hálaadó ünnepélyt, akkor hűvös szél dideregtetett, és jóval kevesebben is jöttek el. Most, a befejezés utáni kellemes alkonyban még sokáig társalogtak az atyafiak. **Sz.L.**

Hasznos pihenés – a nyári vakáció utolsó napjaiban

A Nagyváradai Missziókerülethez tartozó lelkipásztorok és családtagjaik találkoztak Bondoraszón szeptember 8-9-én. A kb. 40 résztvevő lehetőségéhez mérten indult a találkozás helyére. Hétfőn a borús idő kedvezett az utazóknak, sportolóknak és imádkozóknak. Megható volt Bödő Zoltán gyülekezeti vén imára buzdítása a 133. Zsolt alapján és az azt kísérő beszámolója az erdélyi roma misszió jelenlegi állásáról, örömeiről és kihívásairól. Testvéreinknek határozottan szüksége van az imatámogatásunkra és új lelki munkások beállítására. Az énekléseket Mike József lp. vezette és kísérte gitáron. Lendületesek voltak. Kötetlen testvéri beszélgetésekre is bőven volt alkalom. Kedden Isten szeretete verőfényes időről gondoskodott. Akkor is imaáhítattal kezdtünk. Ez alkalommal Elekes József lp. szólt a 134. Zsoltárból. Majd néhány óras, lassú sétára indultunk. Aztán hallhattunk egy olyan megtérés részleteiről, ami után a kegyelmet nyert testvérünk 1,5 óra múlva elköltözött az Úrhoz. Délután ismét sportvetélkedő volt. Az Isten jelenlétében eltöltött idő közelebb vitt egymáshoz és felfrissített. Áldott legyen az Úr! **V.G.**

